

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2018, č. j. MV-80638-2/KM-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 7. 2018, č. j. MV-80638-2/KM-2018, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 27. 6. 2018, č. j. KRPU-122097-1/ČJ-2018-0400KR-PI, se pro vadu řízení **zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2018, č. j. MV-80638-2/KM-2018, kterým bylo k odvolání žalobce ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno ve výroku I. rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 27. 6. 2018, č. j. KRPU-122097-1/ČJ-2018-0400KR-PI, jímž byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) částečně odmítnuta jeho žádost o poskytnutí *„veškerých záznamů o šetření policejního orgánu, které bylo provedeno na základě trestního oznámení ze dne 28. 3. 2017 učiněného u Okresního státního zastupitelství v Chomutově, zn. ZN 114/2017 a současně směřuje k objasnění věci ve vztahu k objektu č. „X“ v obci Kovářská“*, a to z důvodu dle § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala konkrétně v tom, že bylo doplněno odmítnutí poskytnutí požadované informace i podle § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 InfZ. Ve zbytku pak bylo rozhodnutí povinného subjektu potvrzeno. Žalobce se současně domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby obsáhle shrnul dosavadní průběh dané věci. Následně s odkazem na § 68 odst. 1 a 2 správního řádu namítl neurčitost výroku rozhodnutí povinného subjektu. Povinný subjekt totiž předmětnou žádost o informace částečně odmítl, neuvedl však, v jakém rozsahu (části) tak činí. Žalovaný se poté danou námitkou vůbec nezabýval a neurčitost výroku nenapravil.
3. Neurčitý je dle žalobce současně i výrok rozhodnutí žalovaného. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok rozhodnutí povinného subjektu označený římskou číslicí I., nicméně takto označený výrok se v rozhodnutí povinného subjektu nenachází. Podle žalobce tak ve věci existují pochybnosti o tom, co vlastně žalovaný jako odvolací správní orgán přezkoumával.
4. Dále žalobce namítl, že žalovaný nezjistil případný souhlas dotčené osoby s poskytnutím informací. Povinný subjekt tak rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Uplatnění výluky podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ předpokládá, že s poskytnutím nesouhlasí osoba, která informace poskytla. To, zda tato osoba nesouhlasí s poskytnutím informací, tedy musí povinný subjekt ověřit, což neučinil. K tomu žalobce poukázal na dikci § 3 správního řádu. Žalovaný tedy dle žalobce nezjistil skutečnosti nutné k provedení testu proporcionality.
5. Žalobce dále poznamenal, že jím vyžádané informace mají význam pro veřejný zájem, neboť ukazují na spáchané veřejnoprávní delikty, které dosud nebyly postiženy. Tyto delikty byly spáchány tím, že stavba Kovářská č. p. „X“ byla užívána někým k pilařské výrobě v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, bez svolení vlastníka a bez povolení stacionárního zdroje znečištění ovzduší. V podaném odvolání přitom žalobce uvedl podrobnosti ohledně užívání uvedeného objektu, přičemž navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalovaný však navrhované důkazy neprovedl, aby zjistil skutečnosti tvrzené žalobcem. Pokud měl povinný subjekt v testu proporcionality zohlednit veřejný zájem, pak si musel učinit představu o tom, jaký zájem mohl být žádostí sledován. Za tím účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce žalovaného seznámil s okolnostmi určujícími tento veřejný zájem, a bylo povinností žalovaného tyto okolnosti zjistit (§ 3 správního řádu).

6. Podle žalobce pak žalovaný aplikaci „*kombinovaného důvodu*“ ve smyslu § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 InfZ pro odepření informací zdůvodnil nedostatečně a nesrozumitelně. K odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který za určitých podmínek připustil poskytnutí informací i o probíhajících trestních řízeních. Existence naléhavé společenské potřeby tak představuje výjimku z výluky, nikoliv podmínku výluky. Nesprávná je dle žalobce také úvaha žalovaného o tom, čím má být v dané věci naplněna naléhavá společenská potřeba. Ochrana soukromí dotčených osob je totiž již pokryta zvláštní výlukou podle § 8a InfZ. Konečně žalobce poukázal na to, že žalovaný vůbec neukázal, jakým určitým způsobem má § 11 odst. 6 InfZ doplňovat výlukou podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, a jak konkrétní okolnosti řešené věci naplňují jednotlivé znaky hypotézy této normy. Žalobce byl zároveň přesvědčen, že výluka podle § 11 odst. 6 InfZ na řešenou věc nedopadá.
7. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle žalobce též nesrozumitelné. V jeho čtvrtém odstavci totiž žalovaný uvádí, že na základě žádosti poskytl kopie „*úředních záznamů*“. Přitom žalovaný poskytl pouze kopii jednoho úředního záznamu. V další větě žalovaný uvádí, že kopie dokumentů byly „*dle sdělení povinného subjektu*“ poskytnuty po vyloučení informací dotčených osob dle § 8a a § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Přitom v rozhodnutí povinného subjektu se odkaz na § 8a InfZ nenachází. Osmý odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvozuje slovy „*v dalších bodech odvolání pak odvolatel uvádí*“, ač v předešlém textu odůvodnění se žádnými (předchozími) body odvolání žalovaný nezabýval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pak není ani jasné, o jaké osoby a o jaká podání vysvětlení se mělo jednat, neboť poskytnutý úřední záznam je podle svého označení záznamem o vyhodnocení oznámení, nikoliv záznamem o podání vysvětlení. Žalobce též v podaném odvolání namítl neurčitost výroku napadeného rozhodnutí povinného subjektu, který rozhodl o částečném odmítnutí žádosti, aniž by označil tu část, v níž žádost odmítá, avšak žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Stejně tak se žalovaný opomněl zabývat odvolací námitkou žalobce, že povinný subjekt neuvedl, jak § 11 odst. 2 písm. a) InfZ aplikoval na konkrétní okolnosti případu. Žalovaný současně v napadeném řízení sám zmínil potřebu provedení testu proporcionality, nicméně bez jakéhokoli zdůvodnění uvedl, že v případě dané žádosti o informace se nejednalo o to, že by určitý údaj spadal do veřejné sféry ve smyslu veřejného zájmu.
8. Přestože ve výrokové části rozhodnutí povinného subjektu není zmíněn důvod odepření informací podle § 8a InfZ, žalovaný jej uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Odkazy v § 8a InfZ směřují podle žalovaného k zákonu č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpis (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). V rámci svých obecných úvah o výluce podle § 8a InfZ poté žalovaný zmiňuje konkrétní ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, a to § 4 písm. a) a § 10. Žalobce je však v daném ohledu přesvědčen o přednosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, přičemž tedy uvedená ustanovení nebylo možno použít. Nadepsané nařízení Evropského parlamentu a Rady se přitom použije ode dne 25. 5. 2018 a věcně upravuje (také) problematiku řešenou dříve v § 4 písm. a) a § 10 zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný proto pochybil, pokud na řešení předmětné právní otázky aplikoval obsoletní právní normu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně zrekapituloval dosavadní průběh věci, přičemž plně odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a samotného správního spisu.
10. Dále žalovaný uvedl, že již v napadeném rozhodnutí upozornil, že v rámci přezkumu postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti podle InfZ nepřísluší odvolacímu orgánu jakkoliv přezkoumávat postup povinného subjektu jako orgánu činného v trestním řízení. Nepřísluší mu tudíž vyjadřovat se ani k tomu, zdali určité informace měl orgán činný v trestním řízení při šetření věci zjistit, což je výlučně v kompetenci příslušného dozorujícího státního zastupitelství. Ke všem námitkám žalobce, týkajícím se údajné existence neoprávněného provozu pilařského závodu, tak žalovaný při svém rozhodování nijak nepřihlédl.
11. Žalovaný si je vědom toho, že právo na informace patří mezi klíčové nástroje kontroly výkonu veřejné moci, které brání její možné zneužitelnosti, nicméně v případě obdobných žalob žalobce se žalovaný domnívá, že může docházet ke zneužití práva, když je zřejmé, že právní zástupce žalobce svým jednáním zcela evidentně nesleduje účel, pro který InfZ slouží, neboť jeho snahou není získat informace o činnosti povinného subjektu, které jsou ve veřejném zájmu, nýbrž povinný subjekt šikanovat. V daném případě má tedy žalovaný za to, že zde dochází k účelovému zneužívání práva na informace, když se nejedná o veřejnou záležitost, ale o žádosti žalobce, které plynou z jeho sporu se subjektem Daben Kovářská s. r. o. Právní zástupce žalobce JUDr. Jan Walter se tak dle žalovaného cestou podávání žádostí podle InfZ pokouší zvrátit postup policejního orgánu ve věci jeho četných trestních oznámení.

Replika žalobce

12. Žalobce v podané replice uvedl, že žalovaný mimo rámec odůvodnění svého rozhodnutí i žalobní argumentace vyjádřil názor, že žalobce účelově zneužívá právo na informace. Tyto úvahy jsou nicméně pro rozhodnutí soudu bez významu, protože zneužití práva jako důvod odepření požadované informace nebyl žalovaným v napadeném rozhodnutí uplatněn. V této konkrétní situaci jsou pak dle žalobce dotčena práva a oprávněné zájmy jeho matky. Faktorem, který zasahuje do těchto práv a oprávněných zájmů, je pilařská výroba, k níž dochází v objektu Kovářská č. p. „X“, a to přestože tento objekt není stavebním úřadem schválen pro takovýto způsob užívání. Stavební úřad je přitom dlouhodobě nečinný, a proti porušování zákona nijak nezasahuje, přestože byl právním zástupcem žalobce dlouhodobě na porušování zákona upozorňován a užívání objektů k pilařské výrobě mu bylo dokládáno. Cílem žalobce sledovaným předmětnou žádostí je tedy získat další důkazy o tomto užívání a následně s jejich pomocí přimět příslušné orgány k tomu, aby proti užívání zakročily. Žalobce tak tímto postupem jistě prosazuje svůj soukromý zájem na ochraně práv a oprávněných zájmů blízké osoby, současně však prosazuje i zájem veřejný, na tom, aby stavby byly užívány pouze k účelům, k nimž byly schváleny, jakož i, aby příslušné správní orgány plnily své úkoly svěřené jim zákonem. Zájem na šikaně povinného subjektu pak žalobce nemá a takový záměr podanou žádostí nesleduje.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
15. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, podle které je výrok rozhodnutí povinného subjektu neurčitý, neboť povinný subjekt předmětnou žádost o informace částečně odmítl, neuvedl však, v jakém rozsahu (části) tak činí, přičemž žalovaný tuto vadu v napadeném rozhodnutí nenapravil.
17. Při posouzení námítky neurčitosti výroku rozhodnutí povinného subjektu soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63, a ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55) a samotného § 68 odst. 2 správního řádu, neboť InfZ přesně nevymezuje náležitosti výroku rozhodnutí v řízení o žádosti o informace.
18. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu.
19. Výrok rozhodnutí je tedy konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Právě výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí tak musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten, na rozdíl od ostatních částí správního aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, návětí, odůvodnění a poučení, v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností. Ve vztahu k InfZ je pak výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 uvedeného zákona dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich znepřístupnění. Informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří právě předmět daného řízení. Výrok rozhodnutí povinného subjektu ve věci o částečném odmítnutí žádosti poté musí odpovídat tomu, jak žalobce formuloval svou žádost o poskytnutí informací, a musí z něj být seznatelné, jaká konkrétní požadovaná informace se žadateli znepřístupnila (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 253/2017-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

36, a ze dne 23. 5. 2018, č. j. 15 A 17/2016-55). V daném ohledu je příležitým odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 47 A 36/2012-57, v němž bylo právní větou konstatováno, že „[o]dmítá-li povinný subjekt poskytnout informace (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), je třeba v rozhodnutí odmítavý výrok formulovat tak, aby adresát rozhodnutí mohl poznat povahu informací, jejichž poskytnutí se odmítá. Důvodem je ochrana adresáta, který k posouzení zákonnosti odmítnutí poskytnutí informace potřebuje znát povahu údajů či údaje, který nebyl poskytnut. Uvedené platí i v případě částečného odmítnutí žádosti o informace.“ (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 10 A 100/2019-41). Poukázat je možno také na komentářovou literaturu, kde bylo uvedeno, že „[p]ozornost je nutné věnovat formulaci samotného výroku rozhodnutí, který by měl odkazovat na příslušné ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno (zpravidla § 15 odst. 1 ve spojení s příslušným důvodem nebo důvody pro odmítnutí žádosti dle § 7 až § 11), a dále identifikaci žádosti, resp. těch jejích částí, u nichž dochází k jejímu odmítnutí.“ (viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář.*, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, k § 15).

20. V projednávané věci žalobce svou žádostí ve smyslu InfZ požádal o poskytnutí „veškerých záznamů o šetření policejního orgánu, které bylo provedeno na základě trestního oznámení ze dne 28. 3. 2017 učiněného u Okresního státního zastupitelství v Chomutově, zn. ZN 114/2017 a současně směřuje k objasnění věci ve vztahu k objektu č. „X“ v obci Kovářská“. Povinný subjekt pak na danou žádost žalobce reagoval přípisem ze dne 27. 6. 2018, kterým poskytl informace k části žádosti, a to konkrétně jeden úřední záznam ze dne 2. 10. 2017, č. j. KRPU-77658-7/ČJ-2017-040381, poté co z něj byly vyloučeny informace podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 27. 6. 2018 byla současně ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ částečně odmítnuta předmětná žádost žalobce z důvodu dle § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona.
21. Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.
22. Z výroku rozhodnutí povinného subjektu nicméně nelze vůbec seznat, v jakém (konkrétním) rozsahu byla předmětná žádost žalobce o informace částečně odmítnuta, resp. nebyly jednoznačně identifikovány informace (např. jména a příjmení dotčených osob, adresy jejich pobytů, místa a data jejich narození, obsah jejich výpovědí či sdělení atp.), u nichž došlo k znepřístupnění ve smyslu odkazovaného § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. V odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu přitom bylo *en bloc* uvedeno toliko, že „v záznamech o šetření policejního orgánu byly proto anonymizovány veškeré informace týkající se oznamovatele a všeho, co oznamovatel sdělil, jakož i toho, čeho se oznámení v souhrnu týká“. Ani z obsahu odůvodnění daného rozhodnutí tudíž není zřejmé v rozsahu, jakých konkrétních informací bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2021, č. j. 43 A 77/2019-68).
23. Nadto je ze správního spisu seznatelné, že povinný subjekt žalobci v projednávané věci poskytl fakticky jeden úřední záznam ze dne 2. 10. 2017, poté co z něj vyloučil výše uvedeným způsobem blíže nespecifikované informace. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí však byly zmiňovány „záznamy o šetření policejního orgánu“, což také svědčí o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjevném rozporu mezi obsahem správního spisu a samotným prvostupňovým rozhodnutím. Povinný subjekt tak dle hodnocení soudu ve světle výše popsaného pochybil, když ve výroku svého rozhodnutí částečně odmítl poskytnutí informací, aniž by ve smyslu nadepsaných judikатурních závěrů srozumitelně identifikoval, které z požadovaných informací z jím uplatněného důvodu zneprístupnil, resp. osvětlil povahu těchto údajů.

24. Uvedené pochybení povinného subjektu poté mohl napravit v rámci odvolacího řízení žalovaný, neboť správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Žalovaný však ve výroku napadeného rozhodnutí vyslovil, že „podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, odvolací orgán mění I. výrok a odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu tak, že jej doplňuje o odmítnutí poskytnutí požadované informace i podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím; jinak rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26. 6. 2018 potvrzuje.“ Žalovaný tedy, byť přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, shora konstatované pochybení povinného subjektu nikterak neodstranil. Ani on totiž nedostal požadavku na dostatečnou určitost výroku rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ, tj. aby z něj byly přesně identifikovatelné informace, u nichž došlo k jejich zneprístupnění, a to zvláště za situace, kdy změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v doplnění důvodů pro částečné odmítnutí požadovaných informací o § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 InfZ.
25. Soud proto v této části uzavírá, že výrok rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti žalobce o informace, jakož i výrok napadeného rozhodnutí, trpí vadou nesrozumitelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud tedy shledal předmětnou námitku žalobce důvodnou.
26. V nadepsaném kontextu pak soud nemohl pominout ani skutečnost, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí rozhodl o změně „I. výroku a odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu“, avšak prvostupňové rozhodnutí obsahuje ve výrokové části právě jeden výrok (bez označení), a nikoliv výroků více, které by bylo nutno rozlišit římskými číslicemi. V projednávaném případě tedy není zcela zřejmé, proč žalovaný přistoupil konkrétně ke změně výroku označeného římskou číslicí I., když tento fakticky není v prvostupňovém rozhodnutí uveden, a tudíž jej ani nebylo možno měnit. Stejně tak je ve výroku rozhodnutí žalovaného konstatováno „jinak rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26. 6. 2018 potvrzuje“, ačkoliv odvoláním napadené rozhodnutí povinného subjektu bylo vyhotoveno až dne 27. 6. 2018. Správné datum prvostupňového rozhodnutí přitom sám žalovaný uvedl v záhlaví napadeného rozhodnutí a následně i v odůvodnění tohoto rozhodnutí. I tyto skutečnosti tak s odkazem na již dříve zmíněné závěry svědčí pro závěr o nesrozumitelnosti výroku napadeného rozhodnutí.
27. V úzké souvislosti s výše vytknutými vadami výroku napadeného rozhodnutí je poté třeba hodnotit i jeho odůvodnění. K tomu soud předně uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 5/2002-33, plyne, že „[n]evyhoví-li povinný subjekt částečně žádosti o poskytnutí informací, musí se o tom vyslovit výrokem rozhodnutí (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). Toto omezení musí být Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

také odůvodněno.“ Odůvodnění rozhodnutí bezprostředně souvisí právě s výrokovou částí, přičemž má poskytnout skutkovou i právní oporu výroku správního rozhodnutí. Správní orgán přitom musí vždy jasně, přesvědčivě a úplně v odůvodnění rozhodnutí vyjádřit úvahy, kterými se řídil při výkladu a aplikaci právních předpisů, jakož provést i precizní zhodnocení všech podkladů pro rozhodnutí tak, aby jeho rozhodnutí nebylo obecné a povšechné, ale naopak konkretizované, logicky uspořádané, přesvědčivé a následně z tohoto pohledu také přezkoumatelné.

28. Rozhodnutí pak může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nejen tehdy, pokud je nesrozumitelností zatížen samotný výrok, ale i odůvodnění rozhodnutí. V tomto kontextu je třeba odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24, v němž bylo konstatováno, že *„[s]oud zruší rozhodnutí pro nesrozumitelnost odůvodnění zejména tehdy, jestliže odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*.“
29. V návaznosti na shora uvedené, již rekapitulovaný obsah rozhodnutí povinného subjektu (tj. zejména jeho výrok a stručné odůvodnění), jakož i výrok napadeného rozhodnutí, tak zdejší soud zaměřil svoji pozornost i na samotné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z něj se v popisné části (viz str. 2 napadeného rozhodnutí) mj. podává, že *„[p]ovinný subjekt reagoval na žádost odvolatele sdělením ze dne 27. 6. 2018 (...), kterým odvolateli na základě žádosti poskytl kopie dokumentů (úředních záznamů). Kopie dokumentů byly dle sdělení povinného subjektu poskytnuty po vyloučení (anonymizaci) informací (osobních údajů) dotčených osob dle § 8a a § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. O vyloučení těchto informací vydal povinný subjekt samostatné rozhodnutí ze dne 27. 6. 2018, pod č. j. KRPU-122097-1/ČJ-2018-0400-KR-PI, kde ve výroku rozhodl o tom, že odvolateli nebudou na základě § 8a InfZ ty informace – osobní údaje – dotčených osob (oznamovatele a osoby podávající vysvětlení) a další údaje, jež byly těmito osobami poskytnuty na základě § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.“* Žalovaným takto uvedené skutečnosti však nemají oporu v obsahu prvostupňového rozhodnutí (resp. spisovém materiálu), jak už toto bylo ostatně dříve rekapitulováno. Rozhodnutí povinného subjektu se totiž (ve svém výroku i odůvodnění) seznatelně opírá toliko o důvod znepřístupnění žalobcem požadovaných informací ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Soudu tak v daném ohledu vyvstává otázka, proč se žalovaný zabýval přezkumem aplikace § 8a InfZ, ačkoliv tento nebyl v rozhodnutí povinného subjektu zmíněn. Zákoností aplikace § 8a InfZ ve věci se poté žalovaný věnoval i v části vlastního hodnocení (viz str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí), ač tedy takový postup nemá žádnou oporu ve výroku jeho rozhodnutí, ani v přezkoumávaném rozhodnutí povinného subjektu. Nutno přitom znovu zdůraznit, že odůvodnění rozhodnutí má bezprostředně reflektovat právě výrok daného rozhodnutí, resp. mu poskytovat skutkovou a právní oporu. Z tohoto důvodu soud v projednávaném případě shledal též nesrozumitelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí.
30. Až následně se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí) aplikací § 11 odst. 2 písm. a) InfZ a jím nově uplatněných důvodů pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací podle § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 InfZ. Na tomto místě je však nutno opětovně uvést, že ani z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nelze seznat srozumitelnou identifikaci (určitých) informací, které byly

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k žádosti žalobce o poskytnutí informací tomuto zneprístupněny (tj. rozsah zneprístupnění informací).

31. Soud tak v této souvislosti uzavírá, že výroky rozhodnutí správních orgánů nebyly dostatečně určité a srozumitelné ve smyslu shora odkazované judikatury, neboť z nich nebylo zřejmé, poskytnutí jakých konkrétních informací bylo žalobci odepřeno, a z jakých důvodů tak bylo právě s ohledem na povahu jednotlivých zneprístupněných údajů učiněno. Napadené a prvostupňové rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná, jelikož není seznatelné, a to ani z odůvodnění dotčených rozhodnutí, v jaké části byla žádost žalobce o informace odmítnuta. Jinak řečeno, v projednávané věci povinný subjekt formuloval odmítavý výrok tak, že žalobce nemohl (bez pochybností) poznat povahu informací, jejichž poskytnutí bylo odmítnuto. Žalovaný pak dané pochybení svým postupem nenapravil, ale naopak jej za vyvstálé situace dále řetězil ve smyslu jím učiněného prostého uvedení dalších důvodů (zákonných ustanovení) pro částečné odmítnutí předmětné žádosti.
32. Za nadepsaného stavu je poté v projednávané věci nutné konstatovat, že zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, spočívající v jeho nesrozumitelnosti, brání tomu, aby se soud aktuálně zabýval dalšími v žalobě uplatněnými body, vztahujícími se již k jednotlivým důvodům, které žalovaného (resp. povinný subjekt) vedly k částečnému odmítnutí žádosti žalobce o informace. Jak už totiž bylo shora popsáno, ve věci bude nejprve nutno srozumitelným a jednoznačným způsobem ve výroku i odůvodnění rozhodnutí vyložit povahu údaje či údajů, které nebyly poskytnuty, a to v jasném spojení s příslušnými zákonnými důvody svědčícími pro jejich zneprístupnění.
33. Podle § 16 odst. 5 InfZ soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
34. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však za stávající situace nelze uzavřít, že zde neexistují zákonné důvody pro částečné odmítnutí poskytnutí informací. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informací ve smyslu nadepsaného ustanovení InfZ.
35. Vzhledem k výše uvedenému tak soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. výrokem I. rozsudku zrušit pro vadu řízení - nepřezkoumatelnost spočívající v jeho nesrozumitelnosti. Současně bylo popsanou vadou zatíženo i rozhodnutí povinného subjektu, a soud proto v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil rovněž ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, přičemž věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou oba správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
36. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 6 400 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem v částce 3 000 Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem JUDr. Janem Walterem stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávající se z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žalobu) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, včetně jedné paušální náhrady výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.

37. Soud naproti tomu žalobci nepřiznal nárok na náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, neboť se dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nejedná o důvodně vynaložený náklad řízení. Soud vzal v úvahu, že žalobce, stejně jako Mgr. S. W., prostřednictvím téhož právního zástupce JUDr. Jana Waltera, podávají množství typově shodných žalob se shodnou právní argumentací lišící se toliko ve stručném skutkovém popisu neposkytnutých informací, o které bylo žádáno. Všichni tři uvedení jsou přitom v příbuzenském poměru, jak je soudu známo z věcí vedených u něj např. pod sp. zn. 15 A 24/2018 nebo 15 A 46/2019. Ostatně o stejné žalobě, vycházející z obsahově totožné žádosti o informace jako v nyní projednávané věci, Mgr. S. W., zastoupené JUDr. Janem Walterem, je vedeno řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 145/2018. K tomu je zároveň třeba upozornit na skutečnost, že tyto žaloby vycházejí zpravidla z předcházejícího postupu JUDr. Jana Waltera ve věci „pilařského závodu“ v obci Kovářská, resp. z jeho úkonů vůči orgánům státní správy ve vztahu ke shora jmenovanému subjektu a provozu v něm činěném. V daném kontextu je pak možno pro úplnost doplnit, že zdejší soud ke dni 20. 10. 2021 evidoval k osobě žalobce již 93 takových žalob. Soud má tudíž za to, že v daném případě není adekvátní přiznávat žalobci náhradu nákladů za seznámení se s věcí, která vyúsťuje vždy v toliko mírně upravenou „vzorovou“ žalobu zástupce žalobce – tj. advokáta JUDr. Jana Waltera. Soud dále žalobci nepřiznal ani nárok na náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v podání repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, neboť se ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. nejedná o důvodně vynaložený náklad řízení, a to vzhledem k samotnému obsahu repliky a její nenáročnosti. Žalobce zde totiž setrval na již dříve uplatněných žalobních tvrzeních, přičemž dále uvedl toliko subjektivní názor na projednávanou věc, že daným postupem prosazuje svůj soukromý zájem na ochraně práv a oprávněných zájmů blízké osoby, přičemž tak prosazuje i zájem veřejný, a to právě v kontextu provozu již uvedeného pilařského závodu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. října 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)